

The Razor's Edge # 24

Geen hemel, geen hel, geen twijfel.

9 maart 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Op een avond in darshan zag ik u plotseling zitten niet als een persoon. Het was meer alsof een deel van u tegen ons sprak en een ander deel iets deed met de hele atmosfeer en energie rondom ons en binnenin ons. Geliefde Osho, uit hoe velen bestaat u eigenlijk?

Deva Karunesh, ik ben zoveel als jullie er zijn; mijn hart klopt in jullie. Zonder jullie heb ik geen enkel doel om hier te zijn. Enkel een dunne draad van liefde houdt me hier te midden van jullie. Het hangt allemaal van jullie af – als jullie in aantal groeien, ben ik meer.

Ik moet denken aan Ramakrishna... hij was een vreemde mysticus. Het was moeilijk voor de Indiase geconditioneerde mind om hem te accepteren. Vele kwamen maar weinigen bleven bij hem. Na zijn overlijden gingen tien miljoen mensen hem volgen. Het was zoiets triviaals waarom mensen hem niet accepteerden, maar voor de geconditioneerde mind wordt zelfs iets triviaals immens belangrijk als het tegen zijn conditionering ingaat. En Ramakrishna was een absoluut vrij individu.

Een koningin had een mooie tempel gemaakt in Dakshineswar, vlakbij Calcutta. Maar de koningin behoorde tot de laagste kaste, de sudras – zij zijn de onaanraakbaren. Dus geen enkele brahmaan was bereid om een priester in haar tempel te worden – alsof God in de tempel ook een sudra zou worden, onaanraakbaar.

De koningin, Rani Rasmani, ging er erg voorzichtig mee om. Ze ging nooit de tempel binnen, ze stond altijd voor de deur en vanaf daar uitte ze haar dankbaarheid en dankte ze zo God. Maar de brahmanen waren er allemaal absoluut op tegen om priester te worden in een sudra tempel. De tempel was ook sudra geworden. Maar Ramakrishna, toen hij erover hoorde, accepteerde het ambt. Hij was een brahmaan van hoge kaste, en alle brahmanen veroordeelden hem, gingen hem boycotten. Maar hij lachte erom. Hij zei: 'Wie de tempel ook maakt, kan niet de kwaliteit van God veranderen.' Tegen de hele maatschappij in accepteerde hij de betrekking. En zijn eredienst was ook vreemd. Hij was een vreemde man ... heel erg kleurrijk.

Soms was hij de hele dag in aanbidding, van de ochtend tot de avond. Mensen waren verbaasd, soms was hij de hele dag van de ochtend tot de avond in verering en soms helemaal niet – hij deed dan zelfs niet de deuren van de tempel open, hij hield ze gesloten. Dat werd doorgegeven, en Rasmani kon het niet geloven. Ze vroeg aan Ramakrishna: 'Wat is dit voor eredienst?'

Hij zei: 'Ik ben geen man van rituelen; ik vertrouw op de liefde. Als God zich goed gedraagt jegens mij, dan dien ik de hele dag, en als hij onbuigzaam, koppig is, dan boycot ik hem compleet – dan geef ik hem zelfs geen eten. Dan is hij binnen twee, drie dagen weer bij zinnen.'

Rasmani moet een vrouw van groot inzicht geweest zijn. Ze kon de onschuld van Ramakrishna wel zien, dat hij geen priester was in de gewone zin van het woord.

Toen werd er gemeld dat hij, voordat hij God voedsel aanbood, het zelf proefde en het dan pas aanbood. 'Dit is heiligschennis, dit is te gek,' zeiden de mensen. Opnieuw werd hij geroepen: 'Waar bent u nou mee bezig? Weet u niet dat u niet als eerste het voedsel mag proeven. Eerst moet God het nemen, het moet hem aangeboden worden; dan kunt u het uit gaan delen, en kunt u ervan nemen.'

Hij zei: 'U kunt mijn ontslag accepteren, maar ik kan niet tegen mijn hart ingaan. Mijn moeder proefde altijd eerst, voordat ze het aan mij gaf. Als het echt heerlijk was gaf ze het aan mij; als het niet zo goed was dan ging ze het opnieuw maken. Ik kan niet wreed zijn tegen God. Ik houd van hem.'

Hoe kan ik hem iets aanbieden wat ik niet heb geproefd?

Rasmani begreep dit ook. Ze was niet alleen wijs, ze was ook een vrouw. Maar het derde geval was erg moeilijk voor mensen, en dat was het volgende: als Ramakrishna bezig was een preek te houden, dan hield hij soms middenin de preek plotseling op -- en zei dan: 'Neem me niet kwalijk, ik kom zo weer terug.' En dan ging hij naar de keuken om zijn vrouw Sharda te vragen: 'Wat ben je vandaag aan het klaarmaken? Maak iets echt lekkers.'

Dit was te gek, zelfs Sharda was er op tegen, ze zei: 'Dit kan niet -- over God praten, en dan midden in het verhaal ineens aan eten denken, wat zullen de mensen wel niet denken -- wat is dit voor man?'

De discipelen uit zijn naaste kring geloofden wel dat hij verlicht was, maar zelfs zij waren begonnen te twijfelen. Alles was oké, maar steeds die preek onderbreken, om bij zijn vrouw te gaan informeren... want de keuken was niet ver weg, dus iedereen kon horen wat hij allemaal vroeg. Als hij dan terugkwam, begon hij weer over God te preken. Ze zeiden: 'Hier moet je mee stoppen. Het brengt je in opspraak.' Hij moest er gewoon om lachen, en gaf verder geen antwoord.

Op een dag zei zijn vrouw: 'Als je deze vraag niet beantwoordt, ga ik vandaag geen eten voor je maken; dan zullen we allemaal gaan vasten.' Hij zei: 'Als je dat persé wilt weten, kan ik het je wel vertellen. De dag dat ik geen interesse in eten heb, de dag dat ik niet meer geïnteresseerd ben in eten, onthoud dat, zijn er nog maar drie dagen over van mijn leven. Dit is de laatste draad, een erg dunne en fragiele, die me nog hier houdt.'

Zelfs als hij op bed lag te rusten, zodra zijn vrouw met het eten binnenkwam, sprong hij op -- net als een klein kind -- om gauw even naar het bord te kijken: 'Wat heb je gemaakt?'

Zijn vrouw zei: 'Gedraag je nou eens als een volwassene, je bent geen kind meer!'

Hij zei: 'Wie kan dat hier nou zien? Maak je niet druk, zeg gewoon wat je klaargemaakt hebt. Je maakt zulke lekkere dingen dat ik daar het vaakst over mediteer. Maar onthoud het, de dag dat ik geen interesse meer heb zijn er nog maar drie dagen over.'

En op een dag gebeurde het, hij was aan het rusten, met zijn ogen naar de deur; zijn vrouw kwam binnen, en toen draaide hij zich naar de andere kant om. Normaal zou hij zijn opgesprongen, maar nu deed hij juist het tegenovergestelde. Het bord viel zijn vrouw uit haar handen. 'Nog maar drie dagen?' En precies op die dag werd ontdekt dat hij keelkanker had.

De volgende drie dagen was hij niet in staat om te eten of te drinken. Een van zijn naaste discipelen vroeg hem: 'Jij bent zo dichtbij de bronnen van het leven, je kunt toch gewoon vragen om die kanker weg te halen? Als jij niet eet of drinkt, eet of drinkt niemand van jouw discipelen meer. Hoe zouden we dat kunnen?'

Toen ze er allemaal op stonden, zei hij: 'Goed, ik zal het proberen. Maar het probleem is dat ik het vergeet als ik mijn ogen sluit, want de gedachten verdwijnen, en dan vergeet ik wat ik had moeten vragen. Maar ik zal mijn best doen.'

Het was de derde dag, de dag dat hij stierf. Hij sloot zijn ogen en zijn gezicht werd stralend. Hij glimlachte hoewel de pijn enorm was en hij deed zijn ogen open om zijn discipelen aan te kijken: 'Ik heb het gevraagd, maar het antwoord wat ik kreeg was, "Nu, Ramakrishna, moet je eten met elke mond die van je houdt, je zou moeten drinken met elke mond die met jou verbonden is. Waarom dring je er op aan om maar één lichaam te hebben? Al deze lichamen van de mensen die van je houden zijn jouw lichamen." Dus als je wilt dat enig voedsel mij zal bereiken, houd dan op met te vasten.'

Bedroefd zaten zijn discipelen die avond te eten, maar dat was de laatste. Ramakrishna kwam zijn kamer uit en het verheugde hem dat zijn discipelen zaten te eten. Maar hij zei: 'Waarom zijn jullie

verdrietig? Jullie kennen mij, ik houd van eten. Als jullie namens mij eten, gedraag je dan ook als mij.'

Hij maakte ze aan het lachen en liet ze blij zijn in een situatie dat ze vol tranen waren – omdat het de derde dag was, en in de avond zou Ramakrishna weg zijn, zou hij dood zijn. Net voordat hij stierf zei hij tegen Sharda en zijn discipelen: 'Ik verlaat slechts het lichaam, niemand zou moeten zeggen dat Ramakrishna dood is. Ik zal hier zijn, en jullie moeten je in deze kamer net zo gedragen als jullie dat in mijn bijzijn doen – met dezelfde liefde, met hetzelfde respect, met dezelfde dankbaarheid, met dezelfde vreugde.'

Hij zei tegen zijn vrouw: 'Je hoeft geen weduwe te zijn, want ik ga niet dood, ik ga alleen maar over van lichaam naar lichaam-loosheid. Nu zal het makkelijker voor me zijn om in jullie allemaal te zijn, waar jullie ook zijn.'

Karunesh, jouw handen zijn mijn handen, en jouw ogen zijn mijn ogen, en alleen als dit gebeurt ga je van discipel zijn over naar de status van een toegewijde. Dus wat je voelt is helemaal juist. Ik praat tegen je alleen maar om je bezig te houden zodat ik op andere manieren op je kan werken, op je hart. Het is spirituele operatie. Als je niet stil bent, rustig, kalm, gewoon geabsorbeerd in het naar me luisteren, kan ik het subtiele werk niet doen. Mijn praten is niets anders dan anesthesie.

Sint Petrus was even vrij van het bewaken van de paarlemoeren poorten, dus Jezus was zijn plaatsvervanger. Een oude man arriveerde er, moe en terneergeslagen. "Kop op, oude baas, je hebt de hemel bereikt," zei Jezus. "Waarom ben je zo bedroefd?"

"Wel, zei de oude man, "Ik ben slechts een arme timmerman; maar ik had eens een heel speciale zoon die een wonderbaarlijke geboorte had en wereld beroemd werd. Hij verliet me vele jaren geleden en ik heb hem sindsdien altijd gezocht."

"Vader!," riep Jezus uit, hem omarmend.

"Pinocchio!" zei de oude man.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Twijfel, schaamte, angst, zelf veroordeling – alles verdwijnt in het mysterie van uw liefde.

Zou u er over willen spreken?

Liefde is de grootste alchemie die er is, de meest diepzinnige wetenschap van transformatie. Als je lief hebt, is jouw hele energie verzameld, ze is op een punt gericht. Twijfel heeft energie nodig, schaamte heeft energie nodig, angst heeft energie nodig, veroordeling van jezelf... ze hebben allen energie nodig.

Als je niet lief hebt, dan kunnen al deze dingen doorgaan in jou te leven, je voedt hen. Als het grote wonder van liefde plaats vindt, stromen al de energieën naar liefde, net zoals al de rivieren naar de zee stromen. Twijfel blijft leeg, en zonder energie is hij dood. Het was jouw energie wat hem levend hield.

Schaamte en angst zijn zelf-veroordelend, ze hebben al de energie van jou nodig, jouw ondersteuning. Aan de oppervlakte denk je dat je ervan af wil, maar diep van binnen ondersteun je ze, anders kunnen ze niet bestaan. Het zijn parasieten.

Liefde neemt jouw hele energie op – niets is er over voor iets anders. Ze is totaal en intens, vandaar dat, uitgezonderd voor liefde, alles verdwijnt. Het is een erg eenvoudig verschijnsel in zekere zin, je moet alleen begrijpen dat liefde een magnetische kracht heeft die noch twijfel, noch schaamte noch angst noch zelfveroordeling hebben.

Liefde is precies jouw wezen, en al deze dingen zijn van buiten gekomen. Twijfels zijn door mensen gecreëerd die jou allerlei geloof geven. Als je geen geloof hebt, heb je geen enkele twijfel. Heb je er ooit over nagedacht?

In een kleine school vertelt een onderwijzeres kleine jongens en meisjes wat de kwaliteiten zijn om het koninkrijk van God binnen te gaan. Ze legt het op elke mogelijke manier uit zodat ze konden begrijpen dat tenzij je geen zonden begaat je niet het koninkrijk van God kunt binnengaan. En daarna vraagt ze, "Kun je nu zeggen wat er nodig is om het Koninkrijk van God binnen te gaan?"

Een kleine jongen steekt zijn hand op: het was vreemd, want hij nam nooit het initiatief om te antwoorden; dit was de eerste keer. De juf was erg gelukkig; ze zei, "Ja, wat is er nodig om het Koninkrijk van God binnen te gaan?"

De jongen zei, "Eerst moet je zonde begaan."

De juf zei, "Moet je eerst zondigen? Een heel uur heb ik geprobeerd je te leren dat je moet stoppen met zondigen, en jij zegt dat je moet zondigen."

De jongen zei, "Maar tenzij je zondigt, hoe kun je ermee stoppen? En zonder dat je ermee stopt kun je niet het koninkrijk van het paradijs binnengaan. Dus het eerste ding is om zonde te begaan, dan ermee te stoppen en dan het Koninkrijk van God binnengaan."

Twijfel ontstaat omdat je gedwongen bent te geloven. Als jou geen enkel geloofssysteem wordt gegeven, zul je geen enkele twijfel hebben. Bijvoorbeeld, een Christen, een Mohammedaan, een Hindoe – allen hebben twijfels over God, want ze zijn geconditioneerd dat God bestaat. Maar ze hebben geen teken, geen bewijs, geen argument, geen ooggetuigen, en zij zelf voelen niets wat God aangaat.

Het geloof creëert een twijfel in hen. Maar er zijn religies zoals het Boeddhisme, Taoïsme, Jainisme, waar niet in God wordt geloofd; het maakt geen deel uit van hun religies.

Ik ben nooit een Jain of Boeddhist tegengekomen die twijfelt aan het bestaan van God. Hoe kun je twijfelen als je niet gelooft? Het lijkt vreemd, maar is het niet. Geloof is een poging om jouw twijfel te onderdrukken, dus onder elk geloof zit twijfel. Maar als er geen geloofssysteem is, is er geen plaats voor twijfel om te bestaan.

In landen als de Sovjet Unie of China, waar geen hemel, geen hel bestaat, twijfelt niemand. Een van mijn vrienden bezocht de Sovjet Unie, en enkel uit nieuwsgierigheid – hij was een professor in de Universiteit van Varanasi – vroeg hij een kleine jongen, de zoon van zijn gastheer, terwijl ze in de tuin wandelden, "Wat is jouw idee over God, over de hemel, over de hel?"

De jongen lachte. Hij zei, "In het verleden, toen de mensen onwetend waren, geloofden ze in zulke dingen, nu maakt niemand zich er nog druk over. Ze zijn deel van een dode historie."

De jongen heeft geen twijfels. Hij is er absoluut helder over.

Geloof creëert twijfel. Je bent vanaf het begin getraind om je beschaamd te voelen over dit, over dat; je wordt nooit geaccepteerd in je eenvoudige natuurlijkheid. Vandaar dat schaamte bestaat, en daarmee de angst dat je iets verkeerd zult doen, je kunt de verkeerde weg opgaan, je kunt de trein missen – ofschoon er geen trein is en de kwestie van missen niet bestaat.

In India zijn alle treinen zo laat, en twintig jaar was ik voortdurend op reis het hele land door. Ik was verbaasd dat op een dag in Allahabad de trein precies op de juiste tijd kwam. Het was bijna een wonder.

Ik ging naar de machinist om hem te bedanken: "Dit is een geweldig grote prestatie," Maar hij keek erg beschaamd.

Ik zei, "Wat is er nu? Je hebt een goed werk verricht om de trein, precies op de minuut op de juiste tijd voor het perron te brengen. In twintig jaar is dit de eerste keer dat ik een trein op de juiste tijd voor het perron zag."

Hij zei, "Maak me niet nog meer beschaamd."

Ik zei, "Je bent een vreemd mens. Ik ben gekomen om je mijn dankbaarheid te betonen."

Hij zei, "Toon me niet je dankbaarheid, want dit is de trein van gisteren. Ik ben vierentwintig uur te laat. Dus ga gewoon weg, maak me nog niet meer beschaamd."

Ik zei, "Ik probeerde niet je beschaamd te maken; ik had me zelfs niet voor kunnen stellen dat het de trein van gisteren is. Maar hoe dan ook, ik kan op de juiste tijd instappen dus wat maakt het uit dat het de trein van gisteren is!"

Alle religies leven op angst, ze maken elk kind angstig. En angst wordt de psychologische atmosfeer van jouw wezen. Dus je bent nooit totaal in wat je doet, je aarzelt altijd – of het wel juist is: gaat wat je doet je beloning brengen of straf, kom je zo dicht bij God of ga je er verder van weg?

Elke stap is vol angst. En het was hierdoor dat religies in staat waren jou te exploiteren.

Een mens die geen angst heeft kun je niet exploiteren. Hij leeft volgens zijn eigen licht. Hij heeft een levensstijl van zichzelf, niet geleend, niet door anderen gegeven.

Niemand heeft je ooit geaccepteerd zoals je bent. En omdat iedereen wilde dat je iemand anders was dan wie je bent, ben je langzaamaan ook zelf-veroordelend geworden: ik faal altijd, mijn pijn komt nooit ver genoeg, het bereikt nooit het doel.

Er is een oud verhaal van een grote koning die ook een groot boogschutter was. En hij had het idee dat er geen ander zoals hij was. En hij reisde op zijn gouden troon, in een gouden wagen – hij was op weg om een andere keizer te bezoeken – toen hij door een dorp kwam, en hij stond enorm verbaasd. Voor het eerst voelde hij, misschien is er wel een grotere boogschutter dan ik in dit kleine dorp, en heb ik nooit eerder over hem gehoord – want op elke boom, op de hekken staken er pijlen precies in de roos.

Het leek alsof de man nooit de roos had gemist. Hij informeerde bij de mensen... hij stopte zijn wagen en vroeg, 'Wie is deze boogschutter?' en ze begonnen te lachen. Hij vroeg, 'Waarom lachen jullie? Ik houd van boogschieten en ik wil deze man belonen omdat ik dacht dat ik de grootste boogschutter was – een enkele keer mis ik – maar ik heb gezien dat hier op elke boom de pijlen precies in het midden van een geschilderde cirkel steken.'

Ze zeiden, 'We moeten lachen omdat u het niet weet, deze boogschutter is de dorpsgek.'

Hij zei, 'Dorpsgek? Dat maakt niets uit, maar hij is een groot boogschutter, breng hem hier.'

Ze zeiden, 'U begrijpt het niet. Eerst schiet hij de pijlen en daarna gaat hij er grote cirkels omheen maken – dit is geen boogschieten. Maar hij is altijd gelukkig, en iedereen die door dit dorp gaat informeert bijna altijd naar deze idioot, niemand vraagt ergens anders naar. Overal schiet hij pijlen in het hele dorp, de hele dag door, dat is zijn werk. Er is geen doel, waar de pijl ook inslaat, daar gaat hij naar toe en maakt er een exacte cirkel omheen, dus hij zit altijd in de roos.'

Gaat u dus maar verder, en maak u niet druk om hem, hij is gewoon een idioot en meer niet. Wij hebben tegen hem gezegd, als je een boogschutter wilt zijn, leer het dan. Hij zei, "Waar is dat goed voor? De boogschutter kan het midden van de cirkel raken – het maakt niet uit of de cirkel ervoor of erna is gemaakt – maar mijn pijl is altijd in het midden."

Deze maatschappij is uiterst veroordelend. Wie je ook bent is niet aanvaardbaar, iets beter....

Langzaamaan word je besmet met de ziekte van zelfveroordeling. Maar liefde is een wonder. Als ze plaatsvindt, en je bent er totaal in, dan neemt ze al de energie van angst, van zelf-veroordeling, van twijfel, van droefheid, van ellende, van vrees weg. En als eenmaal de energie ervan weg is, zijn al deze denkbepelden lijken, ze verliezen hun greep op jou.

Vandaar dat ik je zeg: Liefde is de gouden sleutel voor transformatie. Maar het moet geen oppervlakkige, gewone liefde zijn. Het moet niet zo klein zijn dat twijfel ernaast kan bestaan, zelf-veroordeling ook kan bestaan, ellende ook kan bestaan, haat ook kan bestaan, want jouw liefde heeft slechts erg weinig energie nodig. Ze moet leven absorberend zijn. Op het ogenblik dat jouw liefde bijna jouw hele leven is, wordt ze gebed.

Voor mij is er geen ander gebed dan een liefde die je zo totaal bezit dat niets anders binnenin je kan bestaan; liefde heeft alle ruimte nodig en je moet alle rommel uit je wezen gooien. Een grote liefde is het enige gebed, het enige ware gebed. En Jezus heeft gelijk als hij zegt, 'God is liefde.' Slechts een kleine verbetering is nodig, want tweeduizend jaar is de uitspraak hetzelfde gebleven. Uitspraken groeien niet met de evolutie van bewustzijn mee, we moeten hen veranderen, hen een hogere dimensie geven.

Jezus zegt, "God is liefde." Ik zou je willen zeggen, "Liefde is God." Oppervlakkig zul je niet veel verschil zien, maar er is een groot verschil. "God is liefde" houdt in dat hij veel andere dingen kan zijn, liefde is niet zijn totaliteit – hij kan rechtvaardig zijn, hij kan almachtig zijn, hij kan alwetend zijn, hij kan alomtegenwoordig zijn; liefde neemt niet zijn hele wezen, liefde is slechts een van de attributen van God. Maar als je het verandert in "liefde is God", dan wordt God een attribuut van liefde. En liefde heeft geen andere attributen. Liefde is de enige ervaring op de aarde die niet van de aarde is, welke niet van deze wereld is, de enige ervaring die jou kan laten proeven van het onkenbare hogere.

God kan niet bewezen worden omdat het een attribuut is van liefde. Maar als liefde bewezen kan worden: liefde kan niet slechts bewezen worden, ze kan geleefd worden. En als je liefde leeft zul je weten dat iets goddelijks in je binnen is gekomen. Je bent niet langer alleen een gewoon menselijk wezen. Iets in jou, in jouw bewustzijn is boven het menselijke uitgegaan. En dat er boven gaan, het proeven van dat er bovenuit gaan, is het enige argument en het enige bewijs van iets wat mensen God hebben genoemd.

Ikzelf houdt ervan het woord goddelijkheid te gebruiken omdat het woord God saai en doods is – bevroren alsof er geen mogelijkheid van enige groei in God is; hij is tot de volledige stop gekomen. Maar goddelijkheid is een kwaliteit, een rivier-achtige stroom. Het kan steeds meer worden; het heeft geen grenzen nodig. God is begrensd, goddelijkheid is oneindig. En omdat goddelijkheid een kwaliteit is, hoef je het niet te aanbidden, je moet het ontwikkelen. Je hoeft geen standbeelden van goddelijkheid te maken – dat kun je niet. En je kunt goddelijkheid niet direct bereiken, omdat het een attribuut van liefde is.

Dit zijn de implicaties. Je kunt alles omtrent God en de kerken en de georganiseerde religies vergeten. Er is niemand die gedurfd heeft het bestaan van liefde te ontkennen. En bijna de helft van de wereldbevolking ontkent het bestaan van God, maar er is niemand geweest, niet een enkele mens, die het bestaan van liefde ontkent. Omdat liefde een mogelijkheid in jouw hart is kun je haar laten groeien. En als ze tot bloei komt, als de lente komt en de bloemen geuren, zul je weten wat goddelijkheid is. Het volgt liefde net als een schaduw.

Er zijn je vreemde dingen gezegd: "Bemin God" – en God is slechts een kwaliteit van liefde. Ik kan niet zo iets stompzinigs zeggen, "Bemin God." Ik kan je alleen zeggen, "Heb lief, en je zult God vinden. Heb lief, en God zal jou vinden. Heb lief, en als jouw liefde volwassen wordt, zal ze in iets boven menselijks veranderen, in iets goddelijks.

Het is niet een kwestie van geloof, je kunt niet in God geloven. En het is niet nodig om in liefde te geloven want je kunt liefde ervaren. In de tempel van liefde, precies de stilte van de tempel, de ruimte zelf van de tempel is goddelijkheid.

Maar alle religies hebben op een erg vreemde manier vervormde ideeën aan de mensheid gegeven. Religie kan anders zo eenvoudig zijn – net zoals poëzie of zang of dans. De prioriteit moet de liefde erin zijn. En je kunt alles omtrent God vergeten, het zal vanzelf ontstaan als je vol, overvloedig vol liefde bent. Wat zijn de drie redenen die bewijzen dat Christus een Jood was? Eerstens hij was drieëndertig en leefde nog steeds bij zijn moeder, ten tweede geloofde hij dat zijn moeder een maagd was; en ten derde, zijn moeder geloofde dat hij een God was.

Laat de Joodse mama's geloven dat haar zonen Goden zijn, maar alleen door iemands geloof of je eigen geloof, kan God niet gevonden worden. Ik wens dat je heel goed begrijpt dat God geen persoon is, maar slechts een aanwezigheid. Als liefde overvloedig is, overstromend, omgeeft je een tegenwoordigheid. Je kunt het niet pakken, maar je kunt het voelen
De aanwezigheid transformeert je van de wereld van menselijke wezens naar de wereld van eeuwigheid, onsterfelijkheid, van alle soorten leugens die religies je gepredikt hebben, naar de naakte waarheid van het bestaan.

Oké, Vimal?

Ja, Osho.